

Είναι τόσο μεγάλη και απροσδόκητη η μεταβολή της εποχής μας, ώστε πραγματικά και ως ανθρώπους, αλλά κυρίως ως δασκάλους να μας επιβάλλεται πλέον, να επαναπροσδιορίσουμε τη θέση μας και να συνειδητοποιήσουμε την προβληματικότητά της.

Βρισκόμαστε σε νέα τροπή των καιρών που επιβάλλεται να αναθεωρήσουμε τη ζωή μας και το έχει της. Γιατί πλέον η ζωή αυτή έχει γίνει δυσκολότερη τώρα και τραχύτερη, αλλά και πολυπλοκότερη και ευρύτερη.

Η προσαρμογή του ατόμου πλέον στο νέο περιβάλλον, είναι επώδυνα κατορθωτή. Η δημιουργική και γόνιμη αντιμετώπιση των προβλημάτων της ζωής σήμερα από μέρους του ατόμου, απαιτεί περισσότερες θετικές γνώσεις για τη ζωή και για τον κόσμο, μεγαλύτερη άσκηση των δεξιοτήτων, ισχυρότερα νεύρα, εντονότερη ενεργητικότητα, μεγαλύτερη και ταχύτερη βουλευτική αντοχή και πλαστικότητα. Να γιατί η θέση του σημερινού δασκάλου γραμμής, είναι το θέμα και το άμεσο ερωτηματικό του παιδευτικού μας έργου.

Ποιος είναι λοιπόν, μέσα στα πλαίσια της σημερινής πραγματικότητας, ο μορφωτικός και ο ηθικός ρόλος του δασκάλου; Παραμένει μέσα στη σύγχρονη κοινωνία θεμελιώδης η συμβολή της παιδείας όπως πριν ή όχι;

Η απάντηση είναι πως ουδέποτε άλλοτε, η σημασία του εκπαιδευτικού και ως προσωπική διαγωγή και ως επαγγελματική επίδοση δεν υπήρξε τόσο κεφαλαιώδης και τόσο πρωταρχική όσο στο καιρό μας. Η αναγκαιότητα της παιδείας προβάλλει κολοσσιαία. Και κατά συνέπεια ουδέποτε άλλοτε υπήρξε τόσο δύσκολο και τόσο βαρύ το έργο του εκπαιδευτικού.

Η συνθετική πολυμέρεια της σημερινής ζωής, μας κατακλύζει από την πρώτη ώρα. Καθημερινά εμφανίζονται και αποταμιεύονται με ταχύτητα, τόσα πνευματικά αγαθά και τόσες κατακτήσεις στο τεχνικό τομέα, ώστε είναι αναπόφευκτο το βάρος της παιδείας να αυξάνει κάθε μέρα με εντατικό ρυθμό και για εκείνον που τη δέχεται και για εκείνον που την ασκεί. Στη σημερινή εποχή λοιπόν, το αίτημα της πνευματικότητας και της προσωπικότητας του εκπαιδευτικού, είναι περισσότερο από κάθε άλλη εποχή θέμα προς συζήτηση απ' όλους τους σύγχρονους παιδαγωγούς και την πανεπιστημιακή κοινότητα.

Αλλά αν αντικειμενικά και γενικά έχει έτσι το ζήτημα, ειδικά και συγκεκριμένα για τους Έλληνες δασκάλους η σημασία του και η ευθύνη του βαρύνει περισσότερο και μάλιστα στους καιρούς μας που η πατρίδα μας ανήκει στην Ενωμένη Ευρώπη.

Ο μαθητής μας είναι ο αυριανός πολίτης της Ε.Ε. Μιας Ευρώπης που δεν αναδιπλώνεται και δεν κρύβεται σε κάποιο είδος αποστράπτουσας απομόνωσης, αλλά αντίθετα πρωταγωνιστεί και διαδραματίζει ρόλο συν-ρυθμιστή στην πορεία προς την παγκοσμιοποίηση. Μέσα από ένα ενιαίο εκπαιδευτικό όραμα, που θα χαραχτεί σε ένα σύστημα, θα είναι δυνατή η ανάπτυξη κοινής ευρωπαϊκής συνείδησης.

Θα πρέπει να γίνει το πιστεύω όλων των μάχιμων δασκάλων, αλλά και της πανεπιστημιακής κοινότητας, ότι οι νέοι μας που θα αποκτήσουν κριτική και ευέλικτη σκέψη, δημιουργικό και ερευνητικό πνεύμα, θα είναι νέοι συνειδητοποιημένοι και έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις του μέλλοντος. Θα είναι ικανοί ως αυριανοί πολίτες της Ε.Ε., να διαχειρίζονται σωστά τις πληροφορίες που δέχονται καθημερινά, να αξιολογούν και να ιεραρχούν τις καταναλωτικές τους συνήθειες, αλλά και να εντρυφούν στις αιώνιες και αναλλοίωτες εκείνες αξίες που στήριξαν τον ελληνικό πολιτισμό, που πρώτος έδειξε τον οικουμενικό και φιλελεύθερό του χαρακτήρα.

ΠΗΓΗ :kxghellas.gr